

Željko Obrenović

**VEŠTICA SAGA
I VAMPIRSKI
KOMARCI**

Ilustrovaó
Stefan Nastić

■ Laguna ■

SADRŽAJ

IZNENAĐENJE	11
PUT	18
NOVO PRIJATELJSTVO.....	27
SELO VAMPIRSKIH KOMARACA	37
PORUKA	45
KOŠMAR.....	52
VODENI ČOVEK	59
ŽDERSKA PEĆINA	66
ZAGONETKA	73

NOVE INFORMACIJE	80
POTOPLJENA POLJANA	86
NEVOLJE	93
ZELENE ZVEZDICE	101
U KRTIČNJAKU	109
NAOPAKO SELO	117
ZMIJSKI POTOK	124
KUĆA OD OGLEDALA	132
CENA LEPOTE	139
KAJANJE	146
ISPRAĆAJ U ZATVOR	152
IPAK FUNKCIONIŠU	159
POVRATAK	166
<i>O AUTORU</i>	173

IZNENAĐENJE

Veštica Saga je ležala u svojoj sobi i slobodno se može reći da se dosađivala. Listala je knjigu sa činima, ali misli joj nisu bile posvećene tom poslu. Bilo je leto i većina njenih drugarica je negde otputovala. Činilo se da je samo ona ostala u gradu. A u čemu je smisao novih čini ako nema kome da ih pokaže?

Prevrnula se na krevetu i osmotrila sobu. Još veći problem bilo je to što se posvađala s najboljom drugaricom Ašom. Bilo je tu nekoliko razloga, ali najviše ju je uvredilo što je Aša rekla da joj je soba mala. Otad joj to nije dalo mira. Zidovi su bili podeljeni dijagonalnim linijama na roze i bele trouglove preko kojih su se našle crne tufne koje neprestano menjaju mesto. Pre samo godinu dana sve to joj je delovalo kao odlična ideja i majka

i otac su ujedinili čini kako bi dobili željene nijanse. Sad bi to sve uradila drugačije.

Na sve strane po krevetu od izuvijanog gvožđa – ponovo posebna vrsta magije – ležale su raznorazne knjige, uglavnom biografije i kuvari čuvenih veštica. Svaku od njih je odbacila kao i onu koja joj se poslednja našla u rukama.

Već je pomišljala da pozajmi majčinu kristalnu kuglu i u poslednjem, očajničkom pokušaju pogleda da li se neka od drugarica vratila kad je na vrata sobe provirila očeva glava. Tata Tita je bio veštac za mudrost. To se moglo videti već po njegovoj kosi, uveliko prošaranomj

sedim vlasima od velikih i teških misli s kojima se borio. U njegovim smeđim očima videla je osmeh koji mu se ubrzo pojavio i na usnama.

„Srećice, možda imam ideju“, otpoče on. „Mislim, imam ih više. Ali možda imam jednu koja bi te mogla zanimati.“

„Tata... trenutno mi nije do tvojih ideja.“

„Ideju koja bi tebe mogla zanimati“, ponovi on sad, podigavši kažiprst i kročivši u sobu. Seo je na krevet kraj nje, približio joj se i blago je čušnuo laktom. „Šta misliš da odemo... na kampovanje?“

Saga nije smela da se obraduje onoliko koliko je osetila poriv. Ideja joj je svakako delovala bolje od svega što je trenutno mogla da očekuje.

„Kampovanje?“, upita ona. „Da li će mama hteti?“

Mama Mima bila je veštica za jezike. Obožavala je putovanja i govorila je nekoliko stotina jezika (čak i nekoliko životinjskih), ali nije previše marila za prirodu i drveće, a još manje za raznorazne insekte koji tamo obitavaju.

„Pa...“, počeo tata. „Mislim da će prihvatiti. Zbog Veštičjeg bala.“

Tata je zazirao od bilo kakve organizacije i planiranja tako da je ta dužnost silom prilika dopala mami. Ona se u tome uglavnom sjajno snalazila, ali ovog puta je, nažalost, omanula. Nije im doduše baš priznala da je u pitanju

njena greška. Budući pak da odgovornog nije našla ni u kome drugom, mora biti da je bilo do nje. U svakom slučaju, do trenutka kad su shvatili da rezervacija nije valjana, sva mesta za Veštičji bal bila su popunjena.

„Jesi li joj to već pomenuo?“ , upita Saga oca.

„Mislio sam da joj zajedno saopštimo. Znaš da bi ona zbog tebe sve uradila. I pritom, nećemo joj ni reći kuda putujemo ni gde ćemo kampovati. A, iskreno, ni sam ne znam kuda ćemo. Uzećemo šator i vreće i stati gde nam se sviđi.“

„Tata...“ Saga je zagrlila oca i dugo ostala s rukama oko njegovog vrata, dok joj je on svoje tek blago prebacio preko leđa. Kao da se uvek pribojavao da je ne zgnječi mada odavno nije bila tako sitna.

„Hajde da joj što pre kažemo.“

Zajedno su pošli iz sobe kikoćući se i gurkajući se. Već u predsoblju su namirisali snop mirisa koji je dopirao iz kuhinje u kojoj su ubrzo zatekli i majku nagnutu nad veštičjim kotličem. Bila im je okrenuta leđima pa ih nije smesta opazila. Jednom rukom je listala ogromni veštičji kuvar koji je lebdeo u vazduhu, drugom je dodavala sastojke. Njena kosa je trenutno bila duga, prava i plava. To se, svejedno, svakodnevno menjalo, pa bi se jedno jutro probudila sa smeđom i kratkom, drugo sa zelenom i asimetričnom, treće sa obrijanim redovima iznad ušiju. Saga joj nije dozvoljavala ni da priđe njenoj

kosi. Sama je, tek dvaput-triput, skratila krajeve kako bi imala opravdanje što ne želi majčine usluge. Njena kosa je bila baš onakva kakva, po njoj, treba da bude: duu-uga, blago talasasta i sad već više smeđa nego plava, kakva je bila prvih godina. Verovala je da će joj dogodine, kad krene u školu, kosa već biti tamna kao tatina, ako on dotad još više ne osedi.

Majka ih je namirisala kao i oni njen ručak. Okrenula se tik pre nego što su joj se našli za leđima i osmotrila svojim tobože strogim zelenim očima.

„Šta to vas dvoje smerate?“, upita ona.

Saga i tata su se zgledali.

„Imamo iznenađenje!“, rekoše oni uglas. „Idemo na kampovanje!“

Svako okolišanje bilo bi gora opcija od direktnog pristupa. Majčina zapanjenost, svakako, nije izostala. Pogledala ih je jedno pa drugo, a velika drvena varjača kojom je promešala sadržaj kotlića ispala joj je iz ruke.

„Kampovanje?“, reče ona tonom koji je bio toliko šaljiv da je jasno poručivao kako od te zamisli, makar što se nje tiče, nema ništa. „A što ne idemo u Zimoviju? Ili u Lepoviju?“

„To nam je sad predaleko“, reče tata. „A pošto već nismo mogli na Veštičji bal...“

Izraz majčinog lica se smesta promenio. Najpre je delovala blago zabrinuto, ubrzo i pomalo tužno, a onda se, podjednako slabašno, osmehnula. Osmeh je zatim ojačao i preneo se na oči.

„Sve za malenu bubicu, čak i kampovanje“, reče ona, prihvatajući varjaču koja je odskočila od poda.

Saga je pritrčala mami i zagrlila je oko struka. Mama ju je pomazila po glavi i oborila ka njoj vedro lice.

„Odlično“, reče tata. „Nećeš pogrešiti.“

Majka je sprala varjaču ispod mlaza vode i promešala ručak.

„Pretpostavljam da će nam onda na neko vreme ovo biti poslednji ručak u prostoriji s plafonom, stolom i stolicama“, reče majka.

„Nismo neki kamperi, ali sigurno će nam biti lepo. Ako se potrudimo.“

„Daćemo sve od sebe da bude tako.“ Majka je dva-put lupnula varjačom po čarobnom stolu i on se začas postavio. „U svakom slučaju, bolje da iskoristimo ovaj ručak kad je već tu. Usput možete više da mi kažete o planovima.“

„Nema tu mnogo šta da se kaže“, reče tata sedajući za sto.

„Da“, dodade Saga. „Više ima da se vidi.“

